

Ramon Trias Torrent fou el meu company, el meu amic, el meu tutor. Professionalment ho fou tot, personalment ens enteníem per senyes, ningú preguntava les raons de l'altre, i qualsevol cosa que hom feia és com si ho fes l'altre. Jo, per tant, no podria fer una semblança d'en Ramon. De 1976 fins el 2005 vam ser el tàndem de l'especialitat de ramaderia i farratges, amb independència de les denominacions oficials.

Tots l'hem conegut, d'una manera o altre, i no crec que ningú, a part de les discrepàncies pròpies de la feina i de l'administració, podrà tenir cap queixa de la seva actuació. Sempre es presentà tal com ell creia que era, sense enganys.

Un cop, arran de l'entrada a IRTA, quan li demanaren el currículum va dir "que el podríem trobar espargit a cada casa de pagès". Segurament, qui li va demanar no sabia que ell mai no l'escriuria. Per això hi havia el tàndem.

Un company va dir: les millors xerrades (sobre vaques de llet) són les preparades pel Seguí i fetes pel Trias.

Seria llarg escriure sobre tot el que hem viscut dins de la nostra especialitat. Només dir que en el tracte amb el pagès, mai no era diferent del tracte que podia tenir amb la resta. Sabia sempre qui tenia en front, i sabia posar-se en la pell de l'altre. Amb tota seguretat, on més va ser ell mateix va ser en tot allò que afectava la muntanya, al pagès de les vaques d'engega. La passió que hi posava va fer que un senyor assidu a les xerrades, allà al Pirineu, de la mà del Quim Oliu, digués que el Ramon posava en paraules el pensament i el sentiment del pagès de la muntanya. Era igual que a les xerrades es pogués repetir o no. Jo, un cop vaig quedar sorprès del que em digué un alumne de l'escola d'Agrònoms arran del Ramon: "és igual el que digui, però m'ho passo molt bé escoltant-lo".

Salut

Antoni Seguí Parpal